

ШПАГАТ

КОНТАКТЬОРКА – жена на следна възраст

ПОСЕТИТЕЛКА – жена към средна възраст

Действието се развива в стаята на Контактьорката. Обстановката е скромна: бюфет, огледало, маса, стол до прозореца. На лице са и всички възможни атрибути присъщи на професията “гадател”, “екстрасенс” и пр. Контактьорката с досада спира радиото, по което звучи песен:

“Видях я горе, мръзнеше на жицата,
трепереше (до вчера бе валяло),
онази търсена от всички птица...
уж лястовица, но напълно бяла...”

КОНТАКТЬОРКАТА: Къде си сложих очилата... Уф, много мразя така... Върнах се от кухнята... подпрях се на бюфета... Тука?... Не, тука... така... Какво правих после?... Ама че ластик... Ма скоро го отпусках! Уф... Търси, търси, дяволе, каквото намериме, ще делиме... търси, търси, дяволе... Ех, Боже... поне като съм без очила не е толкова прашно... Кой ли идиот ги е измислил? Що ще седиш без работа!? По-добре да си търсиш очилата! Нали!? Аз не мога крак да подвия... Ето, нямам време, дето се вика, ластика на гащите да си отпусна... Уф... Хубаво мислех да ги вържа с ластика! После, верно, щях да си търся гащите, ама с очила е къде, къде по-лесно! Къде, къде... То и тоя, дето измислил ластика, е бил идиот... Не, това е махалото... Дали Нострадамус е имал махало? Но очила... сигурно! Та може ли да си толкова мрачен, ако нещо все не те изнервя! А бе, мрачен или весел, не трябва да се говори така! Все пак... колега... Ма дали е гледал на карти?! Как не съм се сетила! “Ах, госпожо, пада ви се деветка каро! Пари, мила, доста пари... Въпреки че Нострадамус при деветка каро винаги предричаше земетресение... в Япония!” Хм, не е лошо... Къде ли съм ги пъхнала, Боже... Чакай... к’во беше днеска!?... Ами да! Аз съм в “осмица”! Осмицо, осмицо... (гледа се в огледалото)... С очила, без очила... все е тая!

И да се пулиш, и да не се пулиш... (звъни се)... Звъни ли се? А?! Не ме питай и ти! Кажй веднъж като човек: “Звъни се!” Браво! Ама и аз чух. Кой ще отвори? Аз! Нали!? Коя ли дрипава душа ще иска да й отгатнем кръпките? Бе не изглеждаш лошо, ама като сложа очилата, аз ще ти кажа! Картите са тука,

миналогодишният Вечен календар... Махалото... *(бързо слага малко пудра и отива да отвори вратата)* Добър ден!! *(Жената на входната врата е застанала с гръб към нас)*

КОНТАКТЬОРКАТА: Добър ден! Заповядайте! Може и така да влезете, разбира се, но внимавайте от прага! Хайде, мила, не се притеснявайте! Все едно сте при лекар! Един много, много специален лекар...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не мога да намеря бележката...

КОНТАКТЬОРКАТА: Важното е, че сте намерили адреса! Вътре е по-светло и лампа ще запалим, ако ви притеснява... въпреки, че няма значение вече бележката!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Благодаря... *(обръща се и влиза, ровейки в чантата си)*

КОНТАКТЬОРКАТА: Един много специален, но много, много внимателен лекар! Заповядайте... Разхвърляно е малко, защото медитирах... О, разбира се, в собственото си бъдеще се стремя никога да не надниквам! Заради вас! Моите пациенти! Аз така ви наричам! Нали не се сърдите?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ето я!

КОНТАКТЬОРКАТА: Моля!?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Бележката за тока!

КОНТАКТЬОРКАТА: Вие сте инкасаторката!?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Да, инкасаторката!

КОНТАКТЬОРКАТА: Защо винаги познавам!! Осмица... А бе казали са хората! В осмица ли си - стой си тихичко!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вие каква лекарка сте?

КОНТАКТЬОРКАТА: Лекарка!! Всички сме лекари, драга! Ето, вие сега ще ми приложите такова гладолечение, че ни нещо ще ми стиска, ни ще ми убива...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали вие казахте, че сте много, много, специална...

КОНТАКТЬОРКАТА: Защо палите лампата сега!?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Да ви дам бележката...

КОНТАКТЬОРКАТА: Е как няма да има бележки, като току влезе някой и “щрак” лампата, “щрак” телевизора, “щрак” котлона...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Каква е тази пирамида?

КОНТАКТЬОРКАТА: Хеопсовата! Умален размер.

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Египетската, нали?

КОНТАКТЬОРКАТА: Същата.

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Съвсем същата?

КОНТАКТЬОРКАТА: Само мумията я няма вътре! Но виж, на сфинкс си го докарвам!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И вие ли обичате пасианси?

КОНТАКТЬОРКАТА: Моля!?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Щото гледам тука едни карти...

КОНТАКТЬОРКАТА: Аз, драга, съм екстрасенс... астролог-контактър!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ама гледате и на карти!

КОНТАКТЬОРКАТА: Е, добре де, гледам и на карти, и по снимка, и изчислявам, и познавам бъдещето, и миналото, и загубени автомобили откривам...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Откраднати или загубени?

КОНТАКТЬОРКАТА: Хм... загубените работи по-трудно се откриват... А бе загубена работа!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вижте... много ми е неудобно...

КОНТАКТЬОРКАТА: Това е малко странно за професията ви!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Искам да ви помоля... Казахте, че сте и контактърка?

КОНТАКТЬОРКАТА: Да. Само не смятайте, че осъществявам социални контакти.

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Много бих искала да се посъветвам с вас... Така... в професионален план...

КОНТАКТЬОРКАТА: Но без да засягаме вашата професия!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не, моля ви се... Няма да ви отнема време... Просто нищо няма да ви струва...

КОНТАКТЬОРКАТА: На мен... да!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вижте, аз много често напоследък изпадам в едни такива... как да кажа... странни състояния и просто е невероятно, че днес попаднах точно на вас...

КОНТАКТЬОРКАТА: В осмица съм. Аз си знаех.

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Знаехте, че ще дойда? А? Или защото е началото на месеца? Извинявайте... Ще кажа, че не съм ви намерила! (*грабва бележката*)

КОНТАКТЬОРКАТА: О, не ме разбирайте погрешно! Аз така

по някога си кимам с огледалото... Но моля ви се, седнете! Щом сте дошла... Все нещичко ще направим и за вас... Какво пък, даже сте симпатична...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Благодаря...

КОНТАКТЬОРКАТА: Още в първия миг, като ви видях на вратата усетих, че сте такава, интелигентна жена...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Простете, че бях в гръб!

КОНТАКТЬОРКАТА: Да, да, в тази съборетина може в очите да ти бръкнат...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Кой ще бръкне?

КОНТАКТЬОРКАТА: Никой, мила, така се казва!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не, щото една колежка разправяше, че вече присаждали очи, та се търсели...

КОНТАКТЬОРКАТА: Няма страшно, мила, просто е тъмно! Но вашите очи сигурно имат голям успех! Пъстри - като късна есен!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали!

КОНТАКТЬОРКАТА: Веднага забелязах! А и имате една такава особена аура...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аз си го знаех такае...

КОНТАКТЬОРКАТА: И такето ви отива, разбира се, с тези убити полутонове... Но заповядайте де!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ох, за малко да седна на очилата ви!

КОНТАКТЬОРКАТА: Мой пропуск! Винаги ги слагам на стола, за да не се зареждат с енергия! Тук, к'во да ви кажа, всичко излъчва енергия и... може да им се вдигне диоптъра!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Малко ме е страх...

КОНТАКТЬОРКАТА: Отпуснете се... Само не кръстосвайте ръце, защото смесвате енергиите и после коя е лява, коя е дясна... Така... Днеска, днеска, днеска... Не! Днеска, слава Богу, няма магнитни бури!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И за изригвания по слънцето нищо не казаха!

КОНТАКТЬОРКАТА: Е, то не може пък всичко да е на опъке!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аз редовно следя тези рубрики, щото съм забелязала, че ми оказват решително въздействие...

КОНТАКТЬОРКАТА: Във всички сфери, мила, във всички

сфери!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Особено в политиката. Геополитиката
има предвид... Някой мерил ли е биополето ви?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Един колега. Е така ми прави... и тука... и
каза, че трябва малки корекции... Ама мисля, че ме опипваше!

КОНТАКТЬОРКАТА: Я напишете година и дата на раждане.

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И той знаеше зодиите... (пише)

КОНТАКТЬОРКАТА: Да... 134 киловата!!!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ох, извинете, взела съм сметката!

КОНТАКТЬОРКАТА: Е как 134! Кое тука е 134! Лампата и
хладилника! И едното кафе!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: На кафе също гледате, нали ?

КОНТАКТЬОРКАТА: Не!! Ох, Боже...134... И пак прави
осмица

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ето, госпожо, отново го написах.

КОНТАКТЬОРКАТА: Без киловатите, надявам се... Ох... Не,
разстроих се и сега просто не знам... Сигурно е, че това вече не са
киловати!?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля ви се...

КОНТАКТЬОРКАТА: Не, много добре изглеждате, нищо не
искам да кажа... даже аз съм един-два месеца по-... но както и да
е... Значи... Как сте със сърцето!?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Благодаря...

КОНТАКТЬОРКАТА: В смисъл ?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: От ляво ми е...

КОНТАКТЬОРКАТА: И тупка сигурно... Вижте, ще ви моля
да се съсредоточите. Ох, добре, че няма поне магнитни бури...
Кажете сега, изпитвате ли понякога безпричинен страх? Нещо
така да ви е стягало тук напоследък?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Онзи ден... Завивах зад ъгъла и
изведнъж се спъвам...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ако сте вървели както преди малко, с
гърба напред...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: О не, много внимавах, носех едни
снимки... и нали, аз се спъвам, почвам да падам, даже вече си
избирам мястото къде да си сложа ръцете, къде колената...

КОНТАКТЬОРКАТА: Бавно падате.

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Това всичко става за секунда! И тогава хоп!... съседът ме сграбчва и се люлеем е така двамата, и а насам, а на там... А сърцето ми като се сви...

КОНТАКТЪОРКАТА: Да те сграбчи мъж зад ъгъл, това, мила, изобщо не е безпричинен страх !

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Безпричинен е! Аз веднага го познах, а пък той е...

КОНТАКТЪОРКАТА: Не разбирам...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Той е... (обяснява с мимики)

КОНТАКТЪОРКАТА: Аха... добре де, но аз питах за друго, така някакво предчувствие, че ще се случи ...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: ...някаква ужасна грешка, че нещо ще ме стисне за гърлото до смърт и странно, не смъртта ме плаши, а онова, едно такова особено усещане, че съм сама... и душата ми виси обесена, и се люлее ... дан-дан... като езиче на камбана... уж протягам ръка... да я помилвам... или поне... да я докосна... а тя... една такава... смачканичка...

КОНТАКТЪОРКАТА: ...като ненужна хартийка... и се мъчиш да отгатнеш неясните знаци по нея... и сричаш... все едно с очила, без очила... сричаш... та... рифаки... ловати...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля!?!

КОНТАКТЪОРКАТА: А... а..? Ох... Прощавайте... Ма тая сметка току изскочи отнякъде! Също като вашия съсед! Хем го знаеш, че е... хем му се плашиш !

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Безпричинно!

КОНТАКТЪОРКАТА: Хвърляме я и продължаваме! Така... Само няма да забравяте за ръцете, нали!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Да не ги кръстосвам, щото енергиите...

КОНТАКТЪОРКАТА: Добре сте запомнила!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аз много помня... Какво е това топче?

КОНТАКТЪОРКАТА: Махало, мила! (*взема махалото в ръка и съсредоточено следи движението на топчето*)

Интелект... да-а... 21...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Колко е минимума ?

КОНТАКТЪОРКАТА: Различно... Хм, 21... По-рано наминаваше понякога един - пълен глупак! Още ме е яд, като се сетя... Ма и аз, с кой акъл му се връзвах! Хем хубаво му видях, че е 23...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: 23?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Интелекта!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А пълен глупак...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ма той винаги идваше с кучето си!
Като извадиш поне едно 20 за питбула...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Като бях малка и ние имахме куче!
Чисто черно! Само тука имаше едно бяло петно... и тука... и на муцунката...

КОНТАКТЬОРКАТА: Чисто черно!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Много хубава порода! По-късно
избяга... Помня, че много плаках...

КОНТАКТЬОРКАТА: Кучетата трябва да се обичат...И оня,
глупака, и той един ден ми вика: ”Да знаеш, влюбен съм в мойто
куче !” Аз вече го бях измерила, та не му обръщам много
внимание, но беше привечер така... бях решила да си направя
кафе... Студено нес!!... И се звъни... Отварям - жена му! Идва да
ми прави скандали! От де на де, моля ви се!? Но като я видях...
веднага разбрах защо оня обича питбула си! Идиот - идиот, ама
не беше сляп! Хм, верно... к’во ли стана с това куче... Я, 75!
Дванадесетопръстника ти е ажур! Ходиш редовно?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не съвсем...

КОНТАКТЬОРКАТА: Нещо пиеш ли, щото имам...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Какво да пия, аз съм си дюстабан по
рождение! Също като хамстера.

КОНТАКТЬОРКАТА: Какъв хамстер?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ми след кучето си взех хамстер. Той не
лае...

КОНТАКТЬОРКАТА: Колко ти беше на интелекта?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: 21!

КОНТАКТЬОРКАТА: Ма вярно, че иначе помниш!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И отдавна помня... Като ученичка само
стихове четях ! Страшна памет имах! Ето... Дори сега си
спомням... че тогава всичките ги знаех наизуст! И много обичах
да пея...

КОНТАКТЬОРКАТА: Хм, обичаше, викаш... Странна сте
вие... Как само ви заблестяха очите! Те дрипавите души не пеят!
От мен да го знаете! Та песента нали ще захърка през дупките и
като изсвисти едно злобно вийу.... вийу-у...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аларма! Сигурно крадат автомобил!

КОНТАКТЬОРКАТА: Я ! Видя ли!? На къде издимиха?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ми натам минаха едни... натам пък камион...

КОНТАКТЬОРКАТА: Няма значение! После ще го открия. Нали това ми е работата! Само дано не му заличат номерата по рамата... И да не е двутактов! Ей, душата ми се омириса от двутактови!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Извинете, ама въобще не мога да си представя как намирате откраднати автомобили! Духове ли питате?

КОНТАКТЬОРКАТА: Да, мойто момиче! Тези работи не се разказват, особено пък на такива, дето много помнят, но ти си ми симпатична! Излъчваш една такава... наивна дълбочина...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Може да ми имате доверие, госпожо! Пък и не шофирам. Дали са ми карта за цялата градска мрежа и...

КОНТАКТЬОРКАТА: Бе знае ли човек... Но нека си остане между нас! Аз работя с един подполковник! От полицията! Той намира колата, има си свои пътища и ми казва...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Значи не са духове, а се прави разследване!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Ама той е умрял! Трета година вече - лека му пръст - но беше професионалист...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Явно още му се работи...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ми гледай що е пенсионер запъплил...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аз, нали, по цялата градска мрежа, та все с такива се настъпвам...

КОНТАКТЬОРКАТА: Хубаво е да ги пазиш, щото с дюстабан по-боли... Та разправях, него го викам, а той, милият, много отзивчив...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А дали ще може... да извикаме... вуйчо?

КОНТАКТЬОРКАТА: Също ли е полицейски кадър ?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не, не... даже обратното! Едно време милицията хич не го обичаше... Много му беше смешно... Ама това отдавна! С него си пеехме... Като стана въпрос за песни и се сетих...

КОНТАКТЬОРКАТА: Може, разбира се, но виж... без истинска нужда не бива да се омешват двата свята! Това е... как

да ти обясня... все едно... шпагат! Шпагат между, а бе... ръждата, амбицийката, завистта... мръсотийката на този свят и... онова там...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо няма да се сърди... Той много ме обичаше... а как пеехме заедно...

КОНТАКТЬОРКАТА: Самотно ти е, нали?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Да.

КОНТАКТЬОРКАТА: Само оня съсед ли имаш?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не ми трябва мъже...

КОНТАКТЬОРКАТА: Е, един се изтрайва... От време на време... Но с големи паузи!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аз това точно не понасям... Чакането през паузите... Все гледам дали не е заваляло... дали телефонът не се е повредил... даже съм излизала да видя дали номерът на къщата не е паднал... После прозорците... Дали се вижда, че светят прозорците...

КОНТАКТЬОРКАТА: Нали! А електромера!? Така-така-така-така... така-така-така-така... Верно, че и това не е работа...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Гледам и вашият стол е до прозореца...

КОНТАКТЬОРКАТА: А... Много чета!! Хм... 63...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Мирише на нещо...

КОНТАКТЬОРКАТА: Лавандула. Дезинфекцирам махалото... Да, 63. Бъбреците не са зле... Само малко нещо десния...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А може ли десният да ме боли от ляво? Щото обикновено тук ме свива...

КОНТАКТЬОРКАТА: Нали ти казах да не кръстосваш ръцете!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не съм!

КОНТАКТЬОРКАТА: Пипнала си се нещо! Ето, да... според мен единият ти бъбрек е леко възпален и то точно левият!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Затова значи ме присвива...

КОНТАКТЬОРКАТА: За това я! Нищо, имам една билка, но за билките ще говорим после!

КОНТАКТЬОРКАТА: А кога ще повикаме вуйчо?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ма нали ти обясних! Не може така за щяло и нещяло! Те там да не са на повикване! Добре, че не е толко просто, иначе... Ако имаше телефони... Това етера щеше да

е само: “Зър-р-р...пиип-пиип-пиип-пиип... Ало, лелю, ние сме добре, ти как си? Зър-р-р... Чичо, знам, че жена ми е бременна, ама не знам от кого! Ти как го виждаш?” И това съм питала, к’во гледаш там?

КОНТАКТЬОРКАТА: Счу ми се нещо като аларма...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А!?! (*ослушва се*) Не, не, няма нищо... Или?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Вижте... аз самата знам, че не е много редно... Имам един познат...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Контактъор!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Не. Разнася пици. По домовете. Та той ми се е оплаквал: “Побеснявам, вика, направо побеснявам, като се обади някой за една “Калцоне”! И се вра по разни сокаци, а оня от вратата още: “Ма що Калцонето в квадратна кутийка !” Такъв, вика, ми идва да го намърря хубаво на майка... Едно Калцоне поръчал, а фасони...”

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали! Ето, значи знаеш к’во е! Такъв, побеснял, може и да ти плюе на пицата ! Ама духовете как ще...

КОНТАКТЬОРКАТА: А бе те не плюят, но не е редно никак...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ами полковника?

КОНТАКТЬОРКАТА: Е, с него няма как! Работи му се още на завалията... Ама той е под-полковник. Що ме гледаш така?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля ви...

КОНТАКТЬОРКАТА: Слушай бе момиче, цялото естество искаш да разместим, за да питаш: “Вуйчо, да зарежа ли тая мръсна работа дето само тормозя хората, или хептен да си изгладя ходилата от врата на врата?”

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не, не това !

КОНТАКТЬОРКАТА: А, тогава: “Вуйчо, как да подреда живота си, така че...”

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Той... моят живот... не се състоя... (*Потъва в себе си. Контактъорката се вглежда в нея, свита сива женица с таке и като че започва да изпитва жал.*)

КОНТАКТЬОРКАТА: Къде са ми очилата?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Да си отивам ли?

КОНТАКТЬОРКАТА: Не и преди да си намеря очилата!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Те са пред вас

КОНТАКТЬОРКАТА: Мерси... Сложи си ръката тук... Ама седни де! Представяш ли си го...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Кого?

КОНТАКТЬОРКАТА: Вуйчо ти! Нали той те обичаше?

Пеехте си двамата...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо беше... Хм, седи и с един пръст така: върт глобуса... И все си тананика!

КОНТАКТЬОРКАТА: Да не е бил пилот?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А, не! Много му се пътуваше... Но никога не тръгна!

КОНТАКТЬОРКАТА: А бе... измислил някой, че щастието е в пътя...

А то е в намерението за път!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И вуйчо така казваше!

КОНТАКТЬОРКАТА: Значи също е бил дюстабан?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: О, не! Той беше...

КОНТАКТЬОРКАТА: Чакай, чакай! Няма да го описваш...

Той е нисък, нали?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: О-о, даже повече от среден ръст!

КОНТАКТЬОРКАТА: Хм... Ма седнал е нисък?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Особено на кушетката... Тя бе така малко... Пък той се си мятал едно одеало...

КОНТАКТЬОРКАТА: Хм... Видя ли го в себе си?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Да...

КОНТАКТЬОРКАТА: Какво прави?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Усмихва се...

КОНТАКТЬОРКАТА: Изпей му нещо!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Пей, пей...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Съ... съ.... Съмъртайм... Или да го хвана по-ниско?

КОНТАКТЬОРКАТА: Не се разсейвай...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Съмъртайм... *(първо Посетителката, а после и Контактъорката запяват)* Вуйчо?!?!...

КОНТАКТЬОРКАТА: Казва... че не произнасяш правилно...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: “Дет”! Боже мили... Не произнасям правилно “дет”!!... Вуйчо!!

КОНТАКТЬОРКАТА: Казва...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Знам, вуйчо, знам! Ама, честна дума, сто пъти си прехапах езика да го кажа правилно ! “Дет”... Вуйчо... ти... как си? В смисъл... извинявай, ох колко съм глупава... искам да кажа... уф... топло ли ти е?

КОНТАКТЬОРКАТА: Съмъртайм... (*запява, Посетителката след нея*)... Пита нещо...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Какво пита?

КОНТАКТЬОРКАТА: Пита нещо... “защо?”

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Какво “защо”?

КОНТАКТЬОРКАТА: Чакай, чакай... “Защо?!”

ПОСЕТИТЕЛКАТА:...Защото... вуйчо, съм глупава! Защото тя не трябваше да постъпва така с мене! Въпреки, че сега си мисля... май беше права... Но аз не можех да живея така: “Това е грехота, онова е грехота!”... И все вкопчена за нещо отминало... Пръстите й побелели вече, но стиска... А бе щом е свършило, нали - край! Прах! Не исках все да ровя боклука на “вчера”, на “оня ден”, на “по-оня ден”! Е, може и да не е било само боклук, но... Уж живееш, но така, с гърба напред! Исках да се отуча! Ето и преди малко, като влязох при тая жена... и пак... без да съм го и мислила... с гърба напред! А “сега”!? Кога ще бъде “сега”!

КОНТАКТЬОРКАТА: Ами... то... ”сега” - няма!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо !?...

КОНТАКТЬОРКАТА: Кажи една дума...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Какво да ти кажа ?

КОНТАКТЬОРКАТА: Една дума...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: ...Пирамида...

КОНТАКТЬОРКАТА: Виждаш ли? Още докато я кажеш и вече е отпрашила зад ъгъла!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Стига сте ме плашели с този ъгъл! Нищо няма отзад! Видях! Сама видях! Най-много някой лъохман, дето и мъж не е даже... Добре, бях лекомислена, хубаво! Съдба! С мен се случи! Имах приятелки, дето се пазаряха с гинеколозите: “Три аборта годишно - 50 %, четири...”

КОНТАКТЬОРКАТА: Стига...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не, вуйчо, ти не знаеш всичко... Избягах... защото... вече не знаех как да се обръщам към нея... Мъчеше ме думичката... ма... Виждаш ли? Напъвам се да я кажа... а тя не излиза от устата... Защото как да я кажа... като аз...

никога няма да я чуя... А пък тя... Много е гадно да те обичат... Ох, Господи... Смазваше ме, че все се препъвах... И още съм на колене... още са ми ожулени лактите ...

КОНТАКТЬОРКАТА: И пак протягаш пръсти да стиснеш нещо, дето все се изплъзва към другите...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Но длани не съм протягала...

КОНТАКТЬОРКАТА: Дланта не се протяга само за милостиня...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Никога не съм протягала длан!

КОНТАКТЬОРКАТА: А как галиш!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля!?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Ей тука... всяко погалване... мъничко по мъничко дълбае... хм, колко е бледа тази линия... (*гледа ръката ѝ*)

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Коя е тази линия, вуйчо...

КОНТАКТЬОРКАТА: Не зная защо са я нарекли на любовта... Не може все пак всичко да е линия...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Представям си на хамстера... Колко ли линейки е издълбал барабанът по лапките! И все от нашата любов...

КОНТАКТЬОРКАТА: Аз 21 ли ти казах ?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Какво, вуйчо?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Нищо, нищо... За да кажеш правилно “Дет” на този шибан английски... трябва да ти избият предните зъби...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Виж, по зъбите сигурно имам следи... И любовта е дълбала там... и ...

КОНТАКТЬОРКАТА: У теб има ли омраза...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Някога... може би...

КОНТАКТЬОРКАТА: А сега ?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Значи все пак имало “сега”! Когато е за омраза, значи може! “Сега” те смазват! Сега! “Ма колко ти е малко биополето!” И хоп! А аз се усмихвам... И к’во? Мислиш, че е отпрашило зад ъгъла? Ей тука се свива, тук... А размахам ли ръце, само ба рабанът започва да се върти по-бързо! Е за това намразих хамстера!

КОНТАКТЬОРКАТА: Пак по-добре от питбул...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Кажи бе, вуйчо... тя как можа... как

мога да ми прощава всичко!?!...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ама на хамстер не върви никак да му сложиш каишка... Ма щото няма смисъл!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И то ей така... без да продума... само с очи...

КОНТАКТЬОРКАТА: Мале какви очи имаше...!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо !?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Ох, остави го вуйчо ти сега... Уморих се... И той се умори, човека...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Отиде ли си?

КОНТАКТЬОРКАТА: А?... А, не, полегна си малко с вестник...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Той много четеше... Ма там имат ли и вестници!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Е... то така се казва... Не е точно вестник... така, със страници със снимки... Ама видях, че в нещо се е зачел...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Проверява лотарията! Винаги си купуваше билети!

КОНТАКТЬОРКАТА: Да... там много играят на лотария...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ама той, вашият полковник сигурно винаги печели!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Той е подполковник!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Извинете ме... аз...

КОНТАКТЬОРКАТА: Моля, моля... Нямахме обноси двамата... Само делови контакти!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вие сте много странна...

КОНТАКТЬОРКАТА: Жените, драга, сме млади, зрели и странни!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аз... Не в такъв смисъл! Разсърдихте ли се? Не исках нито вас да засегна, нито пол... подполковника...

КОНТАКТЬОРКАТА: Не се тревожете, мила! Ние сме над нещата! Особено той... *(взела е отново махалото)* Къде ви е апандисита?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нямам представа! След операцията не съм и помисляла, че ще трябва да ...

КОНТАКТЬОРКАТА: Можело е и да не ви оперират!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля!?

КОНТАКТЬОРКАТА: А бе и докторите са хора...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Мислите, че е трябвало само с лекарства?

КОНТАКТЬОРКАТА: Нищо не мисля. Само констатирам с махалото.

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали ви казах, че една колежка разправяше за някаква клиника, дето тайно вземали органи за присаждане! Освен ако и тогава... ако е трябвало апандисит...

КОНТАКТЬОРКАТА: Да... Вече още от сутринта, като видя, че съм в осмица, взимам два луминала и...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: На мене луминалът не ми действа! Опитвала съм! И това също... ох... А бе... всичките съм ги пробвала и... нищо!

КОНТАКТЬОРКАТА: Какво нищо?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не мога да заспя! Слагам възглавница, махам възглавница, отвивам се, завивам се...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ох... паля цигара, разхождам се... мисля си... мисля си...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Мисля си... три крачки до стената - три крачки до кревата... три крачки до стената - три крачки до кревата...

КОНТАКТЬОРКАТА: Три крачки до стената - три крачки до кревата...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Три крачки до стената - четири крачки до кревата...

КОНТАКТЬОРКАТА: Чакай, чакай, как така изведнъж я разтегли стаята?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Не може на отиване да си направила три крачки, а на връщане четири! То ако така ставаше... нямаше изобщо да има гарсонieri! През лятото, де...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ма аз понеже съм дюстабан и като се уморя... Някой път съм се връщала и за повече... Полека, полека...

КОНТАКТЬОРКАТА: Добре е да си сложиш ортопедични обувки... Щом толкова чакаш...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Някой път прелиствам списания. Обичам. Може интелектът да ми е само 21, но...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ей, ма това дюстабанлиите много помните!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Всичко... И куфара, който взех... и шлифера, дето му навивах ръкавите... И си спомням, че... тя... нищо не каза... Нищичко! Само ме погледна... Люти ми нещо... Късно разбрах, че е починала... късно... Но и да знаех... Болката още въртеше барабана... Моят хамстер имаше много остри нокти!

КОНТАКТЬОРКАТА: Не знам. Не ги обичам тия. Бе милички са, ама...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Козината им е много мекичка! Ма те са толкова...!

С една ръка го хващах и така, чувствах сърчицето му по пръстите! Умираще горкото от страх! Но понеже козинката му много мекичка и аз все го галех...

КОНТАКТЬОРКАТА: На питбула е четинеста! Поне така изглежда, смее ли да го пипна... Пък и оня идиот наистина ревнуваше! Ама като видях жена му... Верно, питбулът поставаше за обичане!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И аз ставах... Само че самата не можах... Докато ме гледаше, взех, че си навих ръкавите и си тръгнах... Мислех, че ме е ограбила... с тези очи... И най ме беше яд, щото уж си нямах нищо, а бях ограбена... Но не съм я мразела... Знам, че много съм я наскърбявала, много ѝ дължа, но...

КОНТАКТЬОРКАТА: То е същото... Чувташ ли се много задължен към някого, вече го мразиш...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Мисля, че разбра... Нямах как, не знаех как да се обръщам към нея!... Без да ме стисне гърлото... Заминах... То от тези пътища ми се е възпалил и бъбрека... Той дали е наблизно ?

КОНТАКТЬОРКАТА: Кой?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо!

КОНТАКТЬОРКАТА: Те са винаги при нас... Ех, моето момиче...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Прашинка може да е... въздишка само... непометена песъчинка, но са винаги в нас...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо, кажи ми... моля те... защо понякога си гледам ръцете, ето краката, гърдите... А лицето не

мога! И ме обзема такъв един страх... Нямах лице!

КОНТАКТЬОРКАТА: Ми пипни се!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Пипам се... нос, ето очи... уста...

КОНТАКТЬОРКАТА: Значи имаш!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ама не е лице!... А имам! Знам, че имам! Нали!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Съмъртайм... (*запява. Посетителката след нея*)

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо... как е... как е... мама!?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Добре е... Кой!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ма-ма...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ти тогава, с шлифера, избяга от майка си!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Болеше ме... много ме болеше... Щото казаха, че след аборта... никога няма да...

КОНТАКТЬОРКАТА: И избяга!?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ама моля ви... Защо ме гледате така? Ако искате, аз ще си ...

КОНТАКТЬОРКАТА: И коя дума не си можела да кажеш ?!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: ...Мама...

КОНТАКТЬОРКАТА: Мама!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И “майко” също, щото...

КОНТАКТЬОРКАТА: Щото! Какво?! Лесно е да се измисли някакво “щото”! За спокойствие!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Да, така ми беше някак по...

КОНТАКТЬОРКАТА: На тебе! За собствено “спокойствиене” и “уютчийце”! Сгъна си ги в куфарчето и тръгна с нови сили да настъпваш хората! Нали!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Но вижте!? Намерих нейна снимка! На... мама. Смачкана беше, но я увеличих! И днеска исках, ама не знаех, че ще е толкова студено, да ида на гроба... Чуваш ли, вуйчо!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Махай се! Стига с тоя вуйчо!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Извинете, аз...

КОНТАКТЬОРКАТА: Махай се, ти казвам! Ако искаш, на огледалото може да си видиш лицето! Имаш, ама е старо! Иди, иди го виж! Ако пък ти се опули едно още по-старо, хич не се плаши! Моето е! Забравила съм го от вчера... Нали се карахме

кой ще дигне масата... Какво навиваш ръкавите? На мене тия няма да минат!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали казахте да се...

КОНТАКТЪОРКАТА: И ти си тръгваш, защото си вече спокойна! Захапа ме, като питбул ме захапа, докато не си кажеш всичко! Кръв ми пусна да се утешиш! А как си падала, драга?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля!?

КОНТАКТЪОРКАТА: Като се спънеш, не викаше ли “майчице”?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ако много боли, виках “Ох... Божичко”...

КОНТАКТЪОРКАТА: Хм...почти същото е, ама не съвсем! Лъжеш! И ако искаш да знаеш, на гроба на майка си не може да настинеш! Все едно, виелица ли е, лятно време ли е... (*тихо, на себе си тананика “Съмъртайм”*)

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо?! (*плахо, стигнала вече почти до вратата. Контактъорката я гледа отначало с подозрение, а после странно, с други очи. Ами ако “контактът” е станал наистина ?*)

КОНТАКТЪОРКАТА: Сядай!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Госпожо?! (*страхливо присяда отново*)

КОНТАКТЪОРКАТА: На очилата ли седна?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Те са на вас!

КОНТАКТЪОРКАТА: На мен ще са я! Иначе, както не ти пука за нищо, ще си седнеш върху тях... Казах ти, престани с тия ръкави! Слушай ме внимателно: мама, моята майка, беше дребна жена, голяма чистница, леко къдрава... До последния ден си правеше прическата!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не съм я познавала...

КОНТАКТЪОРКАТА: Не те питам за това! Искам... да я извикаш!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Но как!?! Аз!?

КОНТАКТЪОРКАТА: Но аз можах, нали?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ма това си ви е рутинно!

КОНТАКТЪОРКАТА: А до оня свят, а обратно, нали? Виж какво, вярно, че съм професионалистка, но сама да си правя сеанс, някак си не подхожда... Не е етично! А ти ще можеш! Пък днес даже и атмосферното налягане е по-високо и това

благоприятства...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Дано в ООН имат заседание! В такива дни съм забелязала, взимат само хуманни решения! Най-много един-двама да са вето!

КОНТАКТЬОРКАТА: Сигурно ще вземат! Знаеш ли, като те гледам, ти имаш много силен медиум...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали беше аура...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ох, майчице... Да те моля ли искаш?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Страх ме е...

КОНТАКТЬОРКАТА: Глупости! Ако беше страшно, аз до сега... нали!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Защо тогава се въртите така...

КОНТАКТЬОРКАТА: Стиска ме!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Някой ви души!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Ластика на гащите, бе! Ох, майко...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Трябва ли да взема топчето?

КОНТАКТЬОРКАТА: Остави махалото, затвори очи и мисли за мама!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: За вашата майка?

КОНТАКТЬОРКАТА: Слушай, с тебе свършихме вече!

Всичко оправихме, сега ще мислиш за мама!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Дребничка... косата леко къдрава...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ти да не запомни?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Мирише ми на... лавандула...

КОНТАКТЬОРКАТА: Мама!! Мама всичко бършеше със спирт!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И подредено, чисто...

КОНТАКТЬОРКАТА: Мама е... Мамо... остарях и аз, а?... Ма съм добре! Грехота е да ти се оплаквам... Все тук си живея... К'во... Скоро гледах снимките... Е, заедно ни беше по-хубаво наистина... Помниш ли?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И смачкана да е, и цялата орфана... тя се усмихва... За това ли ни карат фотографите все да се усмихваме?

КОНТАКТЬОРКАТА: Тази жена, дето сега, нали... е малко... но много симпатична! Тя взела, че увеличила снимката на майка си! И аз ще увелича! Онази, сещаш ли се? Дето сме трите... с дъщеря ми. Ние я къпем и умираме от смях, а тя реве, та се къса!

После аз я взимам така, в хавлията...Целувам я! По дупенцето я целувах, помниш ли? (*Отначало Контактъорката, а после и Посетителката обличат въображаемото бебе*)... Бършех й косицата... ти й вдигаше ръчичките и хайде на дясната ръкавче, хайде и на лявата ръкавче... Момичето на баба е още много слабо, момичето на мама ще порасте голяма... Помниш ли? После камизолката, фигарцето, дето му беше избродирала жаба с едно око! Леле, че страшна жаба! Ква-ква-квак ! Хайде да закусим пак!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Дай... дай малко и аз да я погушкам!

КОНТАКТЪОРКАТА: Ето ме, бабо! Идвам, кажи, сега ще седна в тебе, кажи... Гладна съм, бабо, кажи...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Няма, няма да плачеш...

КОНТАКТЪОРКАТА: Ма как ще плаче! Такова голямо момиче! Аз вече бабо, кажи, по гаджета ще ходя, ти викаш, че плача! Ето сега ще дадем на детето пюренце... така... вкусно, а...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Разбрах как... дай и на мене...

КОНТАКТЪОРКАТА: Ма как забравихме да вържем салфетката! Ей сега, моето момиче...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Обичам те... от тука до небето, така приспиваше те вечер мама, в малкото креватче, в което е вече тясно, вече си голяма...

КОНТАКТЪОРКАТА: Тази не я знам!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: ...Но ти заспивай! Аз ще коленича до теб и ще прошепна многократно, да знаеш, мило, мама те обича, от тука до небето и обратно...

КОНТАКТЪОРКАТА: Мамо!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: На мене ли го каза!?

КОНТАКТЪОРКАТА: Тази не я знам!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Измислих я... отдавна... (*За малко двете са потънали във въображаем свят. Всяка в своя.*)

КОНТАКТЪОРКАТА: Мамо... тя замина... за малко замина... Преди четири години... Сигурно ще се върне... Като си дойде, не може да не ни познае... защото аз ще увелича снимката... Че то наоколо като почнаха едни строежи, ремонти... Номерът е старият, наистина, и аз вчера проверих, не е паднал... И плочите й пазя! Ей ги там, до грамофона... Взеха да пращят нещо... но всичките са здрави! Ох, майко... И лампата гледам все да е запалена... та да си отключи...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И други песнички си бях намислила... вуйчо...

КОНТАКТЬОРКАТА: От тези плочи и аз научих английски... Да знаеш, хич не му е лесно на детето там... Шибан език! Е, ако е свикнала... може и на английски да ми пише! Ма де да знае детето, че и аз, от тия плочи, малко от малко...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: И гатанки също...

КОНТАКТЬОРКАТА: Мамо!? Какви гатанки?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Ако е свикнала, викам, може и... или само картичка! С къщи нещо, река... музеи... Стига да се сети...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А нощем го сънувам... Едно такова... много е хубаво, въпреки, че някак далече... Искан да дойде, искам да го извикам... ама... като не му знам името...

КОНТАКТЬОРКАТА: Знам, че сега рядко се връщат... Повечето ги е срам... Но какво значи “да не успееш”? А, мамо!? Ти, ти беше успяла... Имаше татко, дом... чистеше го... И всичко ти беше чисто... Е, аз по неможах, но я имах нея...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо, от тебе знам колко е важно името! Чувала съм, когато се караше с всички в кухнята, че няма значение пред кого, дали пред бакалина отсреща, или пред някой от другия край на земята, все едно, няма да си изтъргуваш името... После те питах, къде е другия край на земята, помниш ли? Ти много се разсърди, че съм ви подслушвала! Но като заплаках, ме заведе до глобуса, сложи единия си пръст, а с другата ръка тръгна да пътешестваш! Вървя, вървя, вървя и стигна пак до първия пръст! “Тука е, усмихна се, другият край! Трябва само да се обърнеш!”

КОНТАКТЬОРКАТА: Имах я нея... Друго кой знае колко не успях... Ама някой ще каже ли “Госпожо, не сте успели! Ресто! Ще повтаряте!” А? Няма! Няма, мамо, няма!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо, аз се обърках! И бях сама! И на края на пътя, и по средата, все сама! Висяха по мене някакви спомени, колкото да не съм гола-голеничка... И ми стана толкова студено... Ох... Вуйчо, тази жена знаеш ли какво ми каза? Че не мога да изстина на гроба на мама... Тя...мама... дали ще ми прости? А? Вуйчо? Ти как прости, въпреки че от твоите “пътешествия” ни морета, ни планини личаха по глобуса? И...

него го питай... въпреки, че няма име...

КОНТАКТЬОРКАТА: Какво име?! На нашата улица не са сменяли името!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Моля!?!

КОНТАКТЬОРКАТА: Същото си е името и каналите са си пак запушени... Добре, че не вали тази година...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А там... там е много влажно... (*Помага на другата*) И има жаби! А тя, дъщеря ви, като види жаба... или адмирал Нелсън и се сеща!

КОНТАКТЬОРКАТА: Какъв адмирал?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо ми е разправял... Питай го! За Нелсън, дето е едноок!

КОНТАКТЬОРКАТА: Наистина!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ми да! И тя... като го види... портрет ли, или там реклама, и тихичко си вика: ква-ква... да не се обидят хората, съвсем тихичко: ква-ква... спомня си фигурцето и се усмихва...

КОНТАКТЬОРКАТА: Миличкото... Що сълзи изрева докато свикне с тая жаба! Ма изчезна някъде калерчето и така си остана с едно око! Пък то, виж, излезе, че било за хубаво! На, честен кръст! Хич и не сме го знаели този адмирал!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А на стъклото... Сигурно и тя седи до прозореца, защото навсякъде, ама навсякъде небето си е едно и също... Та на стъклото е нарисувала с пръст... силуета на Витоша...

КОНТАКТЬОРКАТА: Мамо... Вярно, не съм я спирала... но и не исках... Наистина все гледах да ѝ е подредено... “Не може цял живот с лъжичката в устата!” Е, не съм правила чак така! Не бива? Не бива! Овладявала съм се! Не, чак така не беше! Но виж, не исках... Знам, че ние по сме навикнали... И това да замълчиш, и да преглътнеш, и това да се помолиш... Толкова съм се молела, ех Боже мили, една молитва не мога да се сетя! Жал ми беше, че и тя ще трябва... да се моли... Без вина... Като мен... Или все пак... колкото и да е малка, но и аз имам... виничка... знам. Но не исках! Защото, защото, чувствах, разбираш ли, колкото и да “успееш там”, пак ще го рисуваш силуета... и нещичко... ще изпуснеш! Ма оня прах там, по стъклото е чужд..

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Бърсала съм по къщите... Веднъж някаква карфица така ми се заби под

нокътя, че очите ми изскочиха... С черна главичка... Мама нямаше такива ... Страшно боли под нокътя... Ма всичко стана от бързане...

КОНТАКТЬОРКАТА: И защо е това пусто бързане!?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Не знам... Все така става... Даже да е закъснял... С години да е закъснял, човек пак подтичва...

КОНТАКТЬОРКАТА: За да си чуе сърцето... мила...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Мама... нали ми е простила?!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Искам да ти кажа нещо... ”Сега”...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали няма “сега”?!?

КОНТАКТЬОРКАТА: “Сега” значи прошка. За вчера. И за утре. За всичко. Само трябва да има на кого да я дадеш!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Аз няма да мога утре да изпея тия песнички, дето сама съм си ги намислила...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ти пееш хубаво...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Нали!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Имаш така, нисък глас...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: О, гласът ми е висок, но дебел!

КОНТАКТЬОРКАТА: Съмъртайм... (*запяват*)

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Вуйчо, щом пееш, значи пак не си спечелил от лотарията!

КОНТАКТЬОРКАТА: Ох, ще го скъсам вече!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Какво!?

КОНТАКТЬОРКАТА: Тоя проклет ластик! Ма що до сега му се кумих! Гледай го какъв се е свил! Как няма да ми стяга!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Къс ли ви е този?

КОНТАКТЬОРКАТА: Как ще ми е къс!? Нещо се е развалил! Ти нали казваше, че като няма магнитни бури, в ООН взимали само хуманни решения!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Когато се прие Хартата за правата на човека знам, че беше слънчево.

КОНТАКТЬОРКАТА: Днеска сигурно ще отменят ластиците ! Може пък и гащите! Така де! Е, не че ме засяга... Я виж кучетата! К’во им е?! Няма гащи, няма очила! Оня ден мина един, бегло го познавам... С далматинец! Тича волно, волно... Цялото на бели и черни петна! Като твойто куче...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Мойто беше чисто черно! Само тука имаше... и тука...

КОНТАКТЬОРКАТА: Е, значи това беше чисто бяло! Та ми кимна, оня де, дето го водеше, аз бях на прозореца, и се заговорихме за кучета. Ма не ми беше под ръка махалото... Нищо, обеща, че пак ще мине...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ох, като кажа сега на моя колега за махалото, изобщо няма да посмее да ми мери биополето! Или да не му казвам...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ма как ще му кажеш, бе! Тези неща, нали те предупредих! На никого! Ма това, драга, е... думата не я намирам... шпагат! Шпагат между нас тука, с кучетата, с картите, с електромерите, дюстабанлийте... и онова... което сме били, или ще бъдем, или сме искали да бъдем...

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Няма да му казвам нищо! Нека си мисли, че е екстрасенс! Пък и да ме поразтрие малко, какво? Ободрява! Аз, дето се вика, сутрин по първи аларми ставам!

КОНТАКТЬОРКАТА: Аларма ли чу?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: А !? Не... или...

КОНТАКТЬОРКАТА: Те сами ще си дойдат. Нека първо видят, че им я няма колата!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ще тръгвам... Подполковника е сигурно дискретен...

КОНТАКТЬОРКАТА: Ма ти верно много помниш! Другият път като дойдеш, ако не ти отворя, пъхни квитанцията под вратата!

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Добре... Но съм сигурна, че все ще има някой... *(Гледат се напрегнато. Разбиращо. Посетителката излиза с гръб напред)* Довиждане... *(спъва се и пада Майчице...*

КОНТАКТЬОРКАТА: Удари ли се?

ПОСЕТИТЕЛКАТА: Ох... не! Майко, така се изплаших! Ох, трябва да сложите крушка!

КОНТАКТЬОРКАТА: Нали! Та електромера тъка-тъка-тъка-тъка... После? Дай, н'ам колко си киловата! А, да си имаме уважението! И що ми вика "довиждане"? Аз ли не знам, че ще дойде пак! А, какво ми се усмихваш така глупаво? *(гледа се в огледалото)* Ще дойде! Какво, намери очилата и навири гребен! Е, през три диоптъра праха се вижда! И нали си е свой... Та и мирише хубаво... Хм, на лавандула... *(Пуска радиото. Звучи финала на познатата песен)*

Във шепите я взех,
тя беше мъничка !
С дъх стоплих я.
Целунах я от радост...

И чух гласчето й,
такова тъничко:
“Аз цялата съм бяла,
но от старост...”